

Biserica: Grădina de plăceri a lui Dumnezeu

... acum și în viitor

Hugo Bouter

© SoundWotds/Hugo Bouter, Online începând de la: 26.10.2018, Actualizat: 26.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Cântarea cântărilor 4.12-14

Cântarea cântărilor 4.12-14: Ești o grădină închisă, sora mea, mireaso! Un izvor închis, o fântână pecetluită! Lăstarii tăi sunt un paradis de rodii, cu roade scumpe; hena cu nard, nard și șofran, trestie mirositoare și scortîșoară, cu tot felul de arbori de tămâie; smirnă și aloe, cu cele mai alese miresme.

Paradisul lui Dumnezeu

Grădina Eden era grădina de plăceri a lui Dumnezeu, însă prin căderea în păcat Paradisul pământesc s-a pierdut curând. Acum este un Paradis nou, adică ceresc, unde credincioșii adormiți sunt deja la Hristos. Hristos a făgăduit tâlharului, care era răstignit împreună cu El: „Astăzi vei fi cu Mine în Paradis” (Luca 23.43). Cei adormiți aud acolo, așa cum spune Pavel, lucruri de nespus, pe care nu-i este îngăduit omului de pe pământ să le vorbească (2 Corinteni 12.4).

Acest Paradis ceresc este numit accentuat în ultima carte a Bibliei Paradisul lui Dumnezeu. Păcatul și eșecul primului om – cu toate urmările groaznice – vor fi atunci pentru totdeauna alungate. Cine biruie în lupta pământească prin puterea lui Dumnezeu va avea dreptul să mănânce pentru totdeauna „din pomul vieții, care este în Paradisul lui Dumnezeu” (Apocalipsa 2.7). Pomul vieții este Hristos Însuși. El Însuși S-a numit „Iemnul verde” (Luca 23.31). El putea fi comparat cu „un pom sădit lângă pâraie de apă, care își dă rodul la timpul lui” (Psalmul 1.3). „Mâncatul” din acest pom al vieții înseamnă să te hrănești din Persoana Lui, să ai parte de viața Lui.

În acest tablou se exprimă dependența noastră totală de El. Aici este realmente vorba de o binecuvântare spirituală de bază, care este privilegiul fiecărui credincios adevărat. Prin credință avem voie deja astăzi să ne „hrănim” din El și să avem parte de viața Sa, viața cerească. Aceasta va fi așa și în cer, însă atunci în toată desăvârșirea. În Paradisul lui Dumnezeu, din care păcatul și moartea au fost înlăturate pentru veșnicie, Hristos dă alor Săi să mănânce „din pomul vieții”.

Acest Paradis al lui Dumnezeu va coborî în curând din cer – în înfățișarea Ierusalimului nou, centrul guvernării lui Dumnezeu -, și pomul și apa vieții vor fi spre vindecarea omenirii în Împărăția păcii care va veni. Frunzele pomilor vor sluji la vindecarea națiunilor (Apocalipsa 22.2). Mâncatul din rodul pomului este rezervat evident numai sfinților cerești, locuitorilor cetății (compară cu Apocalipsa 2.7; 22.14).

Biserica lui Dumnezeu

Dar este și o altă aplicație, una actuală.¹ Este mai mult decât numai trecutul îndepărtat (în cartea Geneza) și probabil viitorul apropiat (în cartea Apocalipsa). Biserica Dumnezeului cel viu este în timpul actual „grădina de plăceri” a lui Dumnezeu pe pământ, chiar dacă aceasta nu întotdeauna se vede. Potrivit gândurilor lui Dumnezeu Biserica trebuie să fie „o grădină închisă” și „un izvor pecetluit” pentru El și pentru Domnul Isus. Aceste două imagini vorbesc despre despărțirea desăvârșită de rău și dăruirea față de Mirele ceresc.

Aceasta ne conduce la ceea ce noi găsim în Cântarea cântărilor 4, la care ne-am referit deja. Mirele spune acolo despre mireasă: „Ești o grădină închisă, sora mea, mireaso! Un izvor închis, o fântână pecetluită! Lăstarii tăi sunt un paradis de rodii, cu roade scumpe; hena cu nard, nard cu șofran, trestie mirositoare și scorțișoară, cu tot felul de arbori de tămâie; mireasmă și aloe, cu cele mai alese miresme” (Cântarea cântărilor 4.12-14).

Sunt deci numeroase fructe și lucruri prețioase, pe care mirele le găsește la mireasa sa. Așa este și la Biserică, care este subiectul dragostei Domnului. Posesorul ei ceresc Își găsește bucuria în ea. Hristos găsește înviore în „grădina de plăceri” a Sa, căci El vede acolo tot felul de fructe, cum este rodia (care în Biblie stă întotdeauna în legătură cu slujba preoțească și Locul sfânt). Rodul Duhului este din belșug prezent. Da, sunt chiar mirodenii prețioase și tămâie mirositoare: nard și șofran, trestie mirositoare și scorțișoară, smirnă și aloe. Aceste mirodenii – în mod deosebit „nardul” – vorbesc despre adorare și „tămâia prețioasă” și „tămâia” despre jertfele spirituale, pe care noi ca credincioși avem voie să le aducem (Psalmul 141.2; Ioan 12.3; Apocalipsa 8.3).

La fel și primul Paradis – în orice caz țara Havila, unde curgea râul Pison – cunoștea și alte bogății decât apa și pomii fructiferi. Acolo era aur de calitate bună și pietre prețioase, și anume onix. În afară de aceasta acolo era și o tămâie balsamică plăcut mirositoare, bedelium (Geneza 2.12).

Aurul și pietrele prețioase vorbesc despre gloria divină, maiestate și lux. Le regăsim și în noul Ierusalim (Apocalipsa 21.18-21). Cetatea are gloria lui Dumnezeu, căci El a pus gloria Sa peste ea. Biserica glorificată este împodobită cu onoarea Domnului și Mirelui ei.

Tămâia balsamică plăcut mirositoare vorbește despre tămâia aleasă sfântă, parfumul care se ridică din mijlocul celor răscumpărați spre onoarea lui Dumnezeu și a Mielului (compară cu Apocalipsa 5.8; 8.3). Adorarea noastră Îi aparține numai Lui, până în toată veșnicia.

Templul și cetatea lui Dumnezeu

Cine are voie să pășească în acest Paradis? În cartea Apocalipsa 2 și 3 credincioșii fideli sunt numiți de fiecare dată ca „învingători”. În cadrul Bisericii eșuate sunt din fericire totdeauna oameni care au o ureche deschisă la strigătul Duhului Sfânt.

Scrisorile adresate primelor trei biserici se încheie cu făgăduința binecuvântării pentru aceste „rămășițe”, însă la ultimele patru biserici sunt apelați mai întâi învingătorii și abia după aceea urmează refrenul: „Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor!” Aceasta ne arată că începând cu Tiatira nu mai este posibilă o restabilire pentru întreaga biserică. Duhul Sfânt așteaptă aceasta numai de la învingători.

Prima biserică – cea din Efes – reprezintă poziția generală a Bisericii lui Dumnezeu. Caracterul, cu care Domnul Se prezintă pe Sine Însuși aici, este de asemenea general. El are autoritate asupra stelelor și umblă în mijlocul sfeșnicilor de aur. Făgăduința pentru învingători este binecuvântarea creștină generală: posedarea vieții, care se găsește numai în Hristos, și anume mâncatul din pomul vieții, care este în Paradisul lui Dumnezeu (Apocalipsa 2.7).

Posesiunea în Persoana lui Hristos conduce la identificarea cu El și cu viitorul Lui minunat. Aceasta este descrisă în mod deosebit în scrisoarea adresată bisericii din Filadelfia. Biserica din Filadelfia nu primește nici o mustrare de la Domnul. Această biserică se desparte de nedreptatea din Casa lui Dumnezeu și s-a pus deoparte pentru Hristos ca Cel sfânt și adevărat, în ascultare față de Cuvântul Său și credincioșie față de Numele Său. Pe această bază ea exprimă adevărul despre Biserică conform Scripturii.

Ea are într-adevăr putere mică, însă curând va deveni vizibilă valoarea credincioșiei ei. Când Biserica apare cu Hristos în glorie, ea va avea un loc permanent în aceasta – ca și stâlpii Iachin și Boas în Templu. Ceea ce ea exprimă acum cu toată slăbiciunea, va fi văzut atunci cu desăvârșire. Această rămășiță învingătoare are parte de gloria Domnului și de Templu și de cetatea lui Dumnezeu, care va coborî atunci din cer (Apocalipsa 3.10-12).

Filadelfia, ca o rămășiță credincioasă, exprimă deja acum gândurile lui Dumnezeu referitoare la Biserică și așteaptă timpul, când toate aceste planuri și gânduri se vor împlini în glorie. Ea nu numai ține cu tărie la „planul” referitor la Biserică, așa cum este arătat în Cuvânt, ci este și conștientă că acesta în curând se va împlini în chip minunat: ea așteaptă Paradisul lui Dumnezeu, noul Ierusalim.

Deci este un context strâns între Filadelfia și Biserică, așa cum ea va fi arătată curând în glorie. Aceasta este exprimat clar și în făgăduința dăruită aici învingătorului: „*Pe învingător îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară nicidecum; și voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care coboară din cer, de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou*” (Apocalipsa 3.12).

Deci acești credincioși aparent slabi sunt un exemplu pentru putere în Templul lui Dumnezeu și în afară de aceasta sunt cetățeni recunoscuți ai cetății cerești. Purtarea numelui măreț al lui Dumnezeu, al lui Hristos și al noului Ierusalim vorbește despre recunoștință și atașament, despre unire. Viitorul nostru este în această cetate cerească, care posedă gloria lui Dumnezeu și care luminează pământul cu strălucirea ei.

În Apocalipsa 21 și Apocalipsa 22 această temă este dezbătută în continuare, și acolo vedem din nou unitatea strânsă, care există între Dumnezeu și Hristos pe de o parte, și Biserica glorificată, pe de altă parte. Starea ei paradisiacă și binecuvântările ei le datorează prezenței pomului vieții și apei vieții, care sunt descrise clar aici (Apocalipsa 21.6; 22.1,2,14,19).

Adnotare

[1] Aici este vorba de o aplicație practică a Cântării cântărilor. Mulți comentatori accentuează pe drept, că mireasa în Vechiul Testament este poporul Israel. La Muntele Sinai s-a intrat într-un legământ de căsnicie cu Domnul, și călătoria prin pustie era timpul logodnei (Ieremia 2.2). Biserica însă este mireasa Mielului, și fiecare credincios în parte cunoaște o legătură de dragoste clară cu El.

Tradus de la: [Die Gemeinde: Gottes Lustgarten](#)

Traducere: Ion Simionescu